

Kedves, szép Óvónők és Tanárnők, tisztelt tanár Urak!

Az évgyűrü jeles napjai között tartjuk számon 1952 óta Magyarországon június első vasárnapját, a Pedagógus napot, a nevelők, tanítók és tanárok napját. Önkormányzatunk nevében szeretettel köszöntöm tehát valamennyiüket az idei ünnepegünkön.

A pedagógusok ünnepi köszöntésének szokása nyilvánvalóan azért alakult ki, hogy a gyermeknevelés és oktatás oly fontos és fáradságos munkáját megbecsüljük, hogy egy ilyen eseményen is méltassuk és elismerjük. Hiszen ősidők óta tudjuk, hogy a szeretetben és tisztességben való gyermeknevelés az egyetlen járható út, amivel egészséges felnőtt társadalom létrejöhet.

A szép szokás ellenére itt nálunk is megfogalmazódott egy olyan vélemény, az év eleji nagy önkormányzati spórolás-tervezet készítése során, hogy hagyjuk el az ilyen napokat, ne költünk rá, hiszen úgyis kevés pénzünk van, meg aztán nem is érdekel ez már sokakat.

Ilyen közel van tehát a kísértés ahhoz, hogy a mai értékválással küszködő korunkban már annyi méltóságunk sem maradjon, hogy legalább az év egyetlen napján egy személyes találkozáon pár órát nevelőinkre, tanárainkra figyeljünk, elgondolkodjunk életük, sorsuk alakulásán, munkájuk jelentőségén. Mintha már a tudás, a nevelési tapasztalatok átadása sem lenne igazán fontos.

Jól mutatja ez a pillanatnyi epizód is, amit millió más észrevétel igazol, hogy napjainkra mennyire viszonylagossá, esetlegessé vált minden és mindenki, hogy korunk, az úgynevezett Gazdaságkor, más néven a fogyasztói társadalmak, hogyan emészti fel a szellemi tevékenységeket, a lelket, a hitet, a bevált szokásokat, a távlatos gondolkodást.

Hogyan csinálnak e társadalmak tömegméretekben minden személyből és minden szellemi értékből rövid távú célokat követő, haszonelvű rendszerelemet, vagyis árut, tárgyat, dolgot, szabályt, amit valamilyen módon a főhatósággá vált piac képére alakít.

A szemünk előtt válik üzletté minden: a sport, a tudomány, a művészet, a politika, a haza védelme, az oktatás és a nevelés szent ügye, és ez a szemlélet még az oly védettnek tartott egyházak életébe is behatol. Ez a kortünet annyira elterjedt, hogy szinte teljesen áthatja életünket, és ha nem vigyázunk, még elnyel bennünket, gúzsba köti lelkünket.

Ezen érdeemes minden oktató, nevelő, teremtő, alkotó embernek mélyen elgondolkodnia! Tényleg nincs más, mint megadni magunkat a tárgyak, a személytelen rendszerek, a tőke uralmának? Amit a mai pedagógusok éppen a lelkükbe írt kód alapján a szeretetből származó neveléssel, tanítással, az értékek őrzésével és ápolásával védelmeznak minden áldott nap? Tényleg esélytelen a jó, az igaz és a szép küzdelme a hasznossággal szemben a világdráma mai felvonásában? Tényleg megingott az ember, az emberiség évezredes hite abban, hogy létünknek szellemi alapjai vannak?

Vajon mit tehet a világot eluraló haszonelvűség áradata ellen az a szülő, pedagógus, aki a születés pillanatától védi, óvja, ápolja az életet? Aki közvetlenül nem profitot termel? Aki az óvodában, iskolában naponta találkozik az emberpalántákból kibontakozó tehetséggel, de látja bennük a korán megmutatkozó és folyamatosan növekedő önzést és akaratot is?

Hiszen a pedagógus az első emberi törésvonalon áll, elsőnek tapasztalja meg a magasságból érkező élet csodáját és kísértéseit, és ő az, aki elsőnek veszi fel a küzdelmet a kísértések ellen. A szülőket még az öröm, gyermekük csodájának öröme tölti el, de a pedagógus már látja a jövőt és elébe megy.

A pedagógusok itt Magyarországon annak ellenére teszik létfontosságú dolgukat, hogy a társadalom háláját már régóta nem érzik, de azt is megszenvedik, hogy az őket szinte anyaként szerető elsős tanítványok hogyan mennek el néhány év múlva mellettük köszönés nélkül közömbösen.

Vajon mivé válik akkor a pedagógusok évtizedekig tartó szeretetteljes nevelése, szorgalma? A sok-sok játéktanulás, a verstanítás, az úszótanfolyam, a sok értékes ismeret átadása, a kirándulások, a sok igazítás, a fegyelmezés eredménye?

Felfalja őket a modern kor száz csodája, a rohanás, az idő vasfoga?

Megmarad valami, vagy szétszóródik minden, mint gyémántpor a homokviharban?

Nem íródik, nem rovdik bele semmiféle fába, vagy kőbe, a mágneses lemezekre sem?

De igen, felíródik, beleíródik minden gyermekbe, minden lélekbe, vagyis az öröklétbe!

Benne van a nagyvilág és a magyar élet minden megtartó értékében a pedagógusok munkájának értelme és eredménye! Nagyon nagy felelősség, nagyon nagy lehetőség!

A pedagógus a gyermekek szemébe nézve látja meg azt a mélységes szeretet igényt, az örök útnak azt a fontos szakaszát, amiért érdemes élni és dolgozni. Itt győződik meg arról, hogy mégiscsak az élet győz minden elmúlás fölött örökké. Hogy, bár a hírekben minden róluk szól, mégsem a hadseregek, nem a világalomra jutott gazdaság és üzlet, hanem az a csendes hang győzhet, csak az orvosolhatja a világ bajait, ami ott van a nevelő lelkében és a gyermek szemében.

A pedagógusok rendszerint szerény mosolygással veszik tudomásul az üzleti világ hétköznapi viharait, csak annyit kérnek és várnak, hogy hadd tehessék a dolgukat. Szótlatlan kérik, hogy higgyünk nekik, higgyük el, hogy jól lesz így nekünk is. És igazuk van!

De miben és kiben bízson a pedagógus, az ő hitét, erejét, életkedvét mi táplálja?

Vitathatatlan, hogy a közösségeknek, vezetőiknek kötelessége fenntartani bennük a lelket, a reményt. A közösségek vezetőinek tudniuk kell, hogy a mindenségért, az élet tisztességéért folytatott közös drámai harcunknak a családok mellett éppen a pedagógusok vannak a frontvonalában, ezért kell őket támogatni, segíteni. Ezért érdemelnek meg minden figyelmet és gondoskodást tőlünk, mert ebben fogy el az életük és átmegy, átköltözik a következő nemzedékbe. Az oktatásra, nevelésre fordított minden személyes és anyagi áldozat a legbiztosabb befektetés a jövőbe.

Hinnünk kell abban, hogy a lélek lélegzik a világban, és minden lehangoló jelzés ellenére a teremtő, nevelő, óvó, őrző emberből kiáradó szeretet az, ami ezt a világot megtartja.

Máshogyan percekig sem állhatna fenn!

Kedves nevelők, tanítók, tanárok!

A nagyvilág és benne Magyarország napjainkban is nagy átalakuláson megy át, megszülni készül a következő száz, vagy éppen ezer évet. Az emberiség a szegénység és háborúskodás évezredek után most sem elégedett, most már fölfalni, elfogyasztani készül a Földet, ami eddig eltette. Emberek tömegei nem, vagy alig hallják meg a kijózanító hangokat, mert a fogyasztás eluralkodása olyan zajjal, reklámmal, média –és szórakoztatóiparral párosul, hogy nehezen jut el hozzájuk a tiszta hang, a szentség, a hagyományok átörökítése, ezért nem lehet igazán szellemi hátországunk, és így bizony „nem tudunk ellenállni a gonosznak”!

Hol egyikünk, hol másikunk enged a kísértésnek még egy családon belül is. A jól ismert okok miatt a magyar társadalomban is családok tízezrei mentek tönkre anyagilag és emberileg az elmúlt két évtizedben, különösen 2002-óta. Ezen családok gyerekei már itt vannak az óvodában, iskolában. Megannyi válás háttérében áll a „személytelen ellenség”, a dolgok rémuralmának ördögi hatalma, amitől a korábban egymást szerető és egymásért élő házastársak is csapdába kerültek.

Valahogyan közénk ékelődött a kétség, a kettősség, a személytelenség démona. Ez a démonikus érthetlenség okozza leginkább a szétválasztó bizalmatlanságot, az idegösszeroppanásokat, az életerő, a lelkiező gyengülését. A pedagógiai gyakorlat ennek éppen az ellenszere, ezzel a világgal szemben haladó erővonal, mert lételeme a személyesség. Ezért is nehéz az igazi pedagógusok sorsa.

A megoldás természetesen nem más, minthogy bizony ellen kell állnunk a gonosznak, és helyre kell állítanunk az egységet, az egyet, ami maga a teremtő Isten, aki a legteljesebb személy, aki a bizonyosság!

Minden igazi hagyomány, vagy éppen egy misztikus megtapasztalás, de a népmese is egybehangzóan tanítja, hogy csak az az élet ér valamit, csak az gazdag, ami szellemileg telített. Az örök élet vizét a három közül csak az a királyfi szerzi meg, aki ellent tud állni a kísértésnek, az elvarázsolt kastélyban nem nyúl ételhez-italhoz, a kínálkozó szép lányokhoz, pompás kincsekhez.

Le kell tehát halkítani, ki kell kapcsolni életünkben a felesleges, a zavaró víziókat, a média-és szórakoztató ipart, és a személyes valóságban kell élnünk. Az egészséges közösség a valóság talaján áll, amiről a tagok hittel és tapasztalással meggyőződtek. Hit és tapasztalat, így a valóság és a közösség egyszerre természeti és természetesen túli; ily módon eshetik egybe az igaz az igazsággal. A közösség kötőszöve az igazság.

Az igazságból fakad a bizalom, s a bizalom az egészséges közösség arcszíne. Erre kell törekednünk. Sokat, többet kell beszélgetnünk egymással, ki kell alakítanunk egy magasabb rendű szóértést és össze kell fognunk. Nekünk kell kihoznunk magunkat, családjunkat, városunkat és hazánkat mindenféle válságcsapdából, mert ezeket nem örökíthetjük át, nem vihetjük tovább. Nekünk kell vállalkoznunk a feladatra, amit a költő Nagy László oly fájdalmas szépen kérdésként fogalmazott meg: „és ki viszi át a szerelmet, fogában tartva, a túlsó partra”.

A munka országos szinten már tavaly tavasszal elkezdődött.

Idén az új Alkotmány új alapokat teremtett, a kiteljesedése, az életünket átformáló hatásának érvényre juttatása még nagyon nehéz lesz, roppant energiák felszabadulása várható akár a következő fél évben, egy évben.

Az általános társadalmi és gazdasági leromlottságból keserves és nehéz Magyarország kibontakozása, érzékelhetjük ezt minden nap, de erre van az emelkedés, a közös boldogulás útja.

Az új Alkotmány a valódi értékteremtés, tehát többek között a nevelés, oktatás számára is meg kell nyissa az utat a méltó megbecsülésre a társadalmi munkamegosztásban. Magyarország célként fogalmazta meg, hogy kitör az adósságcspadából, leveti magáról az eladósodás rémuralmának bilincset, mint egykoron fegyveres, véres forradalmakkal külföldi hatalmakét, és azután elkezdődhet az emelkedés, egy harmadik út kimunkálása.

A harmadik út egyszerűen fogalmazva egy fenntartható gazdasági fejlődést jelent, és a Föld Ég kapcsolat helyreállítását. Annak a világnak a helyreállítását, amelyről éppen a pedagógia, az őrzés, a nevelés szól. Ebben a világban az anyák igazából nem rekordokat, extra teljesítményeket várnak majd el gyermeküktől, hanem újra azt, amit az egykori Nyilas Misitől az édesanyja: „kisfiam, légy jó mindhalálig”.

Kedves biatorbágyi pedagógusok!

Mai szép napon köszönjük egész éven át tartó áldozatos munkájukat, szorgalmas életük minden gyümölcsét, ezt nem felejtjük el és vigyázunk Önökre. Kérem, hogy tartsanak ki ezen az úton, a „talpig nehéz hűségben”! Kérem, hogy vállalkozzanak a folytatásra is, a napi elfoglaltságuk mellett legyenek, legyünk nyitottabbak egymás iránt, legyenek aktívak, érdeklődők, az ajtónk a szívünk mindnyájuk előtt nyitva áll.

Az eddigi elzárkózó, magába forduló Biatorbágyinak ki kell nyílnia, fel kell szabadulnia saját szorongásai alól. Eljött az idő, hogy szépen és okosan megbeszéljük közös dolgainkat, azokat az alapvető problémáinkat is át kell világítanunk most már, amelyeket eddig gátolt, fékezett, vagy egyszerűen a szőnyeg alá söpört az elmúlt évtizedek gyakorlata. Fel kell töltődnünk derüvel és reménységgel, amit csak egymás szeméből, hangjából, egymás kezét fogva kaphatjuk meg. Itt élve, lakva Budapest közelében, nem lehetünk erőtlenek, nem illene hozzánk. Legyenek lelkes társaink az emelkedésért, a jobbításért folytatott mindennapi küzdelmünkben.

Reményeink szerint új iskolát építünk, új házat a nevelésnek, az oktatásnak, szellemi hazát a szeretetnek, a tisztaságnak és a tisztességnek. Élenjárók, mintát adók lehetünk Magyarországon a többi település számára is, ha nemcsak elfogadjuk jó lehetőségeinket, hanem emberi minőséggé is változtatjuk.

Erre az útra kérem és hívom Önöket, bízva mindnyájukban!
Köszönöm áhítatos figyelmüket.

Szakadáti László
Képviselő, alpolgármester